

Η αντιφώνηση του Οικουμενικού Πατριάρχη στα εγκαίνια του Δημοτικού Θεάτρου Βόλου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

Την τελετή του Αγιασμού και τα εγκαίνια του ανακαινισμένου Δημοτικού Θεάτρου Βόλου τέλεσε το απόγευμα της Παρασκευής 23 Ιουνίου ο [Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος](#).

Το ρεπορτάζ για την άφιξή του Προκαθήμενου της Ορθοδοξίας στο Βόλο και τα εγκαίνια του Δημοτικού Θεάτρου μπορείτε να το διαβάσετε εδώ:

[LIVE: Η επίσκεψη του Οικουμενικού Πατριάρχη στο Βόλο \(BΙΝΤΕΟ/ΦΩΤΟ\)](#)

Η ομιλία του Οικουμενικού Πατριάρχη στα εγκαίνια του ανακαινισμένου Δημοτικού Θεάτρου Βόλου

**Ίερώτατε Μητροπολίτα Δημητριάδος καὶ Ἀλμυροῦ κ. Ἰγνάτιε,
Τιμιώτατοι ἀδελφοὶ Ἀρχιερεῖς,**

**Ἐντιμότατε κ. Δήμαρχε τῆς πόλεως τοῦ Βόλου, καὶ λοιποὶ ἐκπρόσωποι
τῶν Ἀρχῶν,**

Τέκνα ἐκ Κυρίῳ ἀγαπητά,

Μετ’ αἰσθημάτων εἰλικρινοῦς χαρᾶς ἐτελέσαμεν τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἀγιασμοῦ, ἐπευλογοῦντες τῇ χάριτι τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σας, διότι ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία συνευδοκεῖ εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον, ἰδιαιτέρως δέ, εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν ἔργων πολιτισμοῦ, τὰ ὅποια συντείνουν εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ ἥθους καὶ τὴν ἐξύψωσιν τοῦ πνευματικοῦ καὶ πολιτιστικοῦ

ἐπιπέδου τοῦ λαοῦ μας. Ὡς ἐκ τούτου, τυγχάνει λίαν ἐπαινετέα καὶ ἀξιομίμητος ἡ πρᾶξις σας αὐτὴ τῆς ριζικῆς ἀνακαινίσεως τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου Βόλου, ἀγαπητὲ κύριε Δήμαρχε, διὸ καὶ συγχαίρομεν ἐκ βαθέων τὴν ὑμετέραν Ἐντιμότητα, τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον, ὡς καὶ πάντας τοὺς συντελέσαντας εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ κοινωφελοῦς ἔργου τούτου. Ἀναντιρρήτως, ἡ πρωτοβουλία ἀποδόσεως εἰς τὸ νέον, πλέον, θέατρον τοῦ ὀνόματος τοῦ ἔλκοντος τὴν καταγωγὴν ἐκ τῆς Ἀγριᾶς Βόλου καὶ διεθνῶς καταξιωμένου μουσικοσυνθέτου ἀειμνήστου Εὐαγγέλου Παπαθανασίου, δεικνύει τὴν εὐαισθησίαν τῆς παρούσης Δημοτικῆς Ἀρχῆς διὰ τοὺς πνευματικοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ σπουδαίου ἔργου των.

Ἀτυχῶς, ἡ ἐποχὴ μας κάθε ἄλλον παρὰ ἐποχὴ τοῦ πνεύματος θὰ ἡδύνατο νὰ χαρακτηρισθῇ. Ὁ ἄκρατος καταναλωτισμὸς, ἡ καταστροφή τοῦ περιβάλλοντος καὶ ἡ ἐξάντλησις τῶν φυσικῶν πόρων, ἡ ἐναγώνιος ἀναζήτησις τῶν ὑλικῶν καὶ αἰσθητικῶν ἀπολαύσεων, ἡ εὐπεπτος διασκέδασις, ἡ περιπλάνησις οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περιδίνησις εἰς τοὺς δαιδαλώδεις καί, πλειστάκις, σκοτεινοὺς διαύλους τοῦ διαδικτύου, ἀποτελοῦν μερικὰ ἐκ τῶν παθημάτων τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου, ὅστις ἀνερμάτιστος ἀπώλεσεν ἢ κινδυνεύει νὰ ἀπολέσῃ τὴν προοπτικὴν καὶ τὸν προσανατολισμὸν του καὶ νὰ στραφῇ εἰς ὕδατα ὑφαλώδη καὶ ἀνεξερευνήτα.

Ταῦτα πάντα λέγομεν, ἀσφαλῶς, ὅχι πρὸς ψόγον καὶ κρίσιν ἀλλὰ πρὸς προβληματισμὸν καὶ ἐπανατοποθέτησιν ἔναντι τοῦ ἥθους τοῦ κόσμου καὶ τοῦ αἰῶνος τούτου καὶ πρὸς ἀναζήτησιν ἐτέρου καὶ καινοῦ ἥθους. Καὶ τὸ θέατρον, τὸ σωστὸν θέατρον, δίχως ἀμφιβολίαν, ποιεῖ ἥθος διὸ καὶ ὁ μετερχόμενος τὴν τέχνην τοῦ θεάτρου καλεῖται «ὁ ποιῶν τὸ ἥθος», ἦτοι ὁ ἡ θ ο π ο ι ὸ ς καὶ ὄχι ἀπλῶς «ὁ δρῶν» ἢ «ἐνεργῶν» τῶν δυτικῶν γλωσσῶν (actor εἰς τὴν Ἀγγλικήν, acteur εἰς τὴν Γαλλικὴν, attore εἰς τὴν Ἰταλικήν κ. ο. κ.). Τὸ ἥθος τοῦ θεάτρου εἶναι ἥθος λυτρωτικὸν καὶ καθαρτικὸν κατὰ τὴν ἀπόφανσιν τοῦ Ἀριστοτέλους περὶ τῆς τραγωδίας, ἥτις ἐστὶν ἡ «δι' ἐλέους καὶ φόβου περαίνουσα τὴν τῶν τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν». Ὁ θεατὴς τῶν τελουμένων ἐπὶ τῆς σκηνῆς δὲν εἶναι ὁ ἀπαθὴς καὶ ἐκ τοῦ μακρόθεν παρατηρητής, ἀλλὰ διὰ τοῦ «ἐλέους» καὶ τοῦ «φόβου» ὁ οδηγούμενος εἰς τὴν λύτρωσιν ἐκ τῶν παθημάτων.

Ἡ υἱοθέτησις ἐκ μέρους τῆς χριστιανικῆς γραμματείας τῶν παραπάνω ὄρων δηλοῖ, πέραν πάσης ἀμφιβολίας, τὴν παιδαγωγικὴν καὶ ἠθικὴν ἀξίαν τοῦ θεάτρου, καὶ αἱ τυχόν ἐπικρίσεις τῆς Πατερικῆς καὶ Κανονικῆς Παραδόσεως περὶ τῶν θεατρικῶν ἔργων ἀφοροῦν ἀσφαλῶς εἰς θεάματα κατωτάτου ἐπιπέδου μὲ παγανιστικὸν περιεχόμενον καὶ ὄχι εἰς τὴν ὑψηλὴν ἔκφρασιν τῆς θεατρικῆς τέχνης, διὰ τῆς ὁποίας λεπτύνονται τὰ αἰσθητήρια, ὁ νοῦς καθαίρεται καὶ συλλαμβάνει τὰ ὑψηλότερα τῶν νοημάτων. Βεβαίως, τὸ ἥθος τοῦ θεάτρου, καίτοι «καλὸν κἀγαθὸν» καὶ δυνάμενον νὰ ὁδηγήσῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰ ὑψηλὰ καὶ τὰ σπουδαῖα, παραμένει ὑπόθεσις ἐγκόσμιος, τοῦτ' ἔστι χαρακτηριστικὸν τῆς ἀνθρωπίνης

φύσεως καὶ ἄρα ἀτελές καὶ ἐπίκηρον. Ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία, δίχως νὰ παραγνωρίζη, ὡς ἤδη ἔλεχθη, τὴν πολιτιστικὴν, παιδαγωγικὴν καὶ ἠθικὴν ἀξίαν τοῦ θεάτρου, προτείνει εἰς τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον νὰ ζήσῃ τὸ Εὐαγγελικὸν ἥθος –τὸ ἥθος τοῦ Χριστοῦ– ὡς κατάστασιν καὶ τρόπον ὑπάρξεως, ὅστις τυγχάνει ὅλως διάφορος τοῦ κόσμου καὶ τοῦ αἰῶνος τούτου. Σημειωθήτω δὲ ἐνταῦθα, ὅτι τὸ ἥθος διὰ τὸ ὁποῖον ὁμιλεῖ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, οὐδόλως ταυτίζεται μὲ τὴν κοσμικὴν ἠθικὴν, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον μὲ τὸν ἠθικισμόν, ἀφοῦ εἰς αὐτὴν τὴν Ἐκκλησίαν μέτρον πάντων εἶναι ὅχι τὸ δεῖνα ἢ τὸ τάδε «σύστημα ἠθικῆς», ἀλλὰ τὸ πρόσωπον τοῦ **Χριστοῦ**.

Προτρεπόμεθα, λοιπόν, πατρικῶς ἅπαντας νὰ ἐναγκαλισθῇτε τὸν νέον αὐτὸν χῶρον πολιτισμοῦ, ὅστις κοσμεῖ ἀπὸ σήμερα τὴν ωραίαν πόλιν τοῦ Βόλου, νὰ ἀναδείξετε ὄντως αὐτὸν εἰς ἐργαστήριον ἡθους καὶ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ λησμονήσετε ποτὲ τὸ Εὐαγγελικὸν ἥθος. Ἐπευλογοῦμεν πατρικῶς καὶ Πατριαρχικῶς διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν καὶ συγχαίρομεν ἐκ βαθέων τὸν Ἐντιμότατον κύριον Δήμαρχον καὶ τοὺς συνεργάτας του διὰ τὴν ὀλοκλήρωσιν τοῦ ἔργου καὶ μεταφέρομεν εἰς ἅπαντας τοὺς παρισταμένους τὴν ἀγάπην καὶ τὴν στοργὴν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εὐχόμενοι διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν, οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὸν χῶρον τούτον νὰ ἀνακαινίζωνται καὶ νὰ ἀνανεώνωνται πνευματικῶς.